

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr. Bc. Jakuba Michálka**, bytem v Praze 8, Zenklova 841/193, proti žalovanému **Ministerstvu průmyslu a obchodu**, se sídlem v Praze 1, Na Františku 1039/32, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 4. 11. 2013, č. j. 43873/13/42110, k návrhu žalobce na vydání doplňujícího rozsudku

t a k t o:

Návrh žalobce ze dne 7. 9. 2015 na vydání doplňujícího rozsudku s e z a m í t á .

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, vydaného dne 4. 11. 2013 Ministerstvem průmyslu a obchodu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 13. 9. 2013, č. j. 09971/1200/2013-003. Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 3. 9. 2013 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, kterou se žalobce domáhal poskytnutí informací v podobě plného znění všech technických norem ČSN a ČSN EN, podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení.

Rozsudkem ze dne 7. 9. 2015, č. j. 1A 3/2014 – 82, Městský soud v Praze žalobě vyhověl, rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 11. 2013, č. j. 43873/13/42110, a rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 13. 9. 2013, č. j. 09971/1200/2013-003, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň soud uložil Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci plné znění všech technických norem ČSN, ČSN EN, podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, a právní předpisy vydané k jeho provedení (technické normy ve stavebnictví). Výrokem pod bodem III soud vyslovil, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 8.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Dne 7. 9. 2015 doručil žalobce soudu návrh na vydání doplňujícího rozsudku, v němž uvedl, že soud řádně nerozhodl o nákladech soudního řízení, neboť žalobce požaduje přiznání náhrady hotových výdajů v částce 1.050,- Kč za tři a půl úkonu podle ustanovení § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), ustanovení § 137 odstavec 1 a § 166 odstavec 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.) a ustanovení § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce v odůvodnění svého návrhu

odkázal na závěry, k nimž dospělo plénum Ústavního soudu v nálezu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Podle ustanovení § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Podle ustanovení § 166 o. s. ř. nerozhodl-li soud v rozsudku o některé části předmětu řízení, o nákladech řízení nebo o předběžné vykonatelnosti, může účastník do patnácti dnů od doručení rozsudku navrhnout jeho doplnění. Soud může rozsudek, který nenabyl právní moci, doplnit i bez návrhu. Doplnění o část předmětu řízení učiní soud rozsudkem, pro nějž platí obdobně ustanovení o rozsudku; jinak o doplnění rozhodne usnesením. Nevyhoví-li soud návrhu účastníka na doplnění rozsudku, usnesením návrh zamítne. Návrh na doplnění se nedotýká právní moci ani vykonatelnosti výroků původního rozsudku.

Jak již bylo výše uvedeno, výrokem č. III rozsudku ze dne 7. 9. 2015, č. j. 11A 3/2014 – 82, Městský soud v Praze uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 8.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odstavec 1 a § 110 odstavec 2 s. ř. s. a úspěšnému žalobci tak náleží náhrada nákladů řízení včetně nákladů v řízení o kasační stížnosti proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představují v dané věci zaplacené soudní poplatky z podané žaloby v částce 3.000,- Kč a z podané kasační stížnosti v částce 5.000,- Kč, proto soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové částce 8.000,- Kč.

K otázce aplikace nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6As 135/2015 – 79, dostupném na www.nssoud.cz, v němž řešil otázku, zda není potřeba ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s. interpretovat souladně s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7. 10. 2014, (publikován pod č. 275/2014 Sb.) týkajícím se rovnosti účastníků civilního řízení a práva nezastoupeného účastníka řízení na paušální náhradu hotových výdajů. Shledal ale, že tomu tak není. Ústavní soud v citovaném nálezu prováděl interpretaci ustanovení § 137 občanského soudního řádu v tehdy účinném znění, nikoliv interpretaci soudního řádu správního. Řada argumentů nanesených Ústavním soudem není pro oblast správního soudnictví využitelná. Zejména je nutno poukázat na to, že Ústavní soud shledal existenci nepravé (teleologické) mezery v právu, kterou byl nucen výkladem pomocí analogie zaplnit, v tom, že je porušena rovnost účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Měl přitom na mysli rovnost stran konkrétního sporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6Ads 299/2014 - 25 vyjadřující se k dílčí otázce, zda citovaný nálezn Ústavního soudu dopadá na věci sociální péče souzené ve správním soudnictví).

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že ve správním soudnictví přitom panuje konstantní judikatura, podle níž se žalovaným náhrada nákladů řízení zpravidla nepřiznává, a to ani tehdy, nechají-li se zastupovat advokátem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6As 40/2006 - 87, publikovaný pod č. 1260/2007 ve Sbírce rozhodnutí NSS, popř. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7Afs 11/2014 - 47 a tam citovanou judikaturu). Stejně tak míří čistě jen do oblasti občanského práva úvaha Ústavního soudu, podle níž interpretativní výrok II citovaného nálezu představuje „alespoň dočasné řešení systémového problému české justice, tedy motivace ‚velkých hráčů‘ sériově žalovat ‚malé hráče‘.“ Z citace je zřejmé, že Ústavní soud sám vnímal svůj nálezn jako překlenovací. Nejvyšší správní soud vzal proto dále v úvahu fakt, že po vydání citovaného nálezu Ústavního soudu nabyla účinnosti novela občanského

soudního řádu (zákon č. 139/2015 Sb.), která daný problém vyřešila pro oblast obecného soudnictví (viz výše citované novelizované znění § 151 odst. 3 občanského soudního řádu). Ačkoliv si zákonodárce musel být vědom toho, že soudní řád správní obsahuje svébytnou úpravu nákladů řízení, k jeho novelizaci v tomto směru nepřistoupil. Tím se jen potvrzuje úvaha, že důvody, pro které Ústavní soud využil v občanském soudním řízení ústavně konformní výklad pomocí analogie, nejsou plně přenositelné na řízení podle soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že za současného stavu právní úpravy nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo v jiných případech žalobci) náhradu nákladů řízení stanovené paušální částkou podle advokátního tarifu, nýbrž musí i nadále vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže.

Městský soud v Praze neshledal žádné důvody pro to, aby se od výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu jakkoli odchýlil a shledal návrh žalobce na vydání doplňujícího rozsudku nedůvodným. Na základě toho rozhodl o podaném návrhu podle ustanovení § 166 odstavec 2 o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s. tak, jak ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová